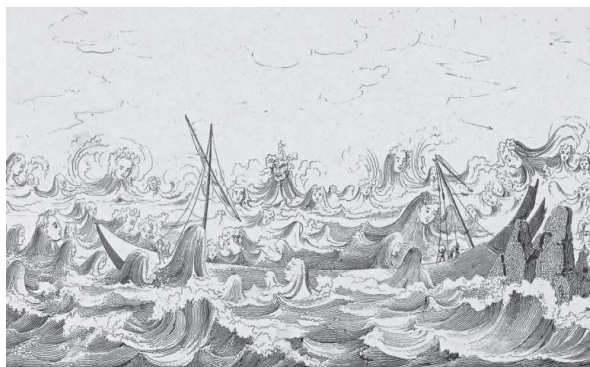

Bølgepiger, illustration fra Wilhelm Vollmers bog “Vollständiges Wörterbuch der Mythologie” (1836). Bølgepiger er ni døtre af havguden Ægir og hustruen Ran. De nymfeagtige piger svømmer i det oprørte hav, smykket med hvide slør. De kan være fine og blide, snart gigantiske og frygtindgydende. De leder forliste sømænd ud af det rasende hav, og de døde lægger de i deres moders skød.

de dialektiske bestemmelser i metamorfosen. Tiden er, som sagt, det dialektiske, der kommer udefra, men hun var oprindelig dialektisk i sig selv, netop derfor kan hun gøre tiden modstand, så dens dialektik kun gør det dialektiske i hende åbenbart – i metamorfosen. Tiden har gjort sin ret gældende; den har taget noget af den umiddelbare, den første,

den ligefremme, den tilfældige ungdommelighed. Men derved vil tiden igen netop gøre hendes genialitet væsentligere åbenbar. Hun har tabt i galleriets øjne, hun har vundet i idealitetens forstand.

Galleriforvekslingernes tid er forbi; skal hun spille Julie, kan der ikke mere være tale om at gøre furore som jomfru Julie, skal hun spille den, må det blive en eminent præstation eller endnu rigtigere en præstation i eminent forstand. Og dette er just metamorfosen. Hårdt mod hårdt hedder det og således også her: Dialektik mod dialektik, så har tiden ingen magt til egentlig at tage, den er kun en tjenende magt, der tjener til at gøre åbenbar.

Tiden har gjort sin ret gældende; den har taget noget af hin første ungdommeligheds lykkelige tilfældigheder eller tilfældige lykke, men den har tillige dannende og forædlende udviklet hende, så hun nu i fuld og bevidst, i erhvervet og indviet rådighed over sin væsentlige kraft i sandhed kan være sin ides tjenerinde, hvilket er det væsentlige æstetiske forhold og væsentligt forskelligt fra det syttende års umiddelbare forhold til egen ungdommelighed. Det er dette tjenende forhold til ideen, der egentlig er kulminationen, net-

op denne bevidste "sig-ydmygen" under ideen er netop udtrykket for præstationens eminente opløftelse.

Det syttende års ungdommelighed er meget for knibsk, meget for overmodig, meget for lykkelig til i dybeste, eller, hvilket er det samme, i højeste forstand at tjene. Men det, ganske at være tjenende, er inderligheden; det syttende års inderlighed er væsentlig en higen ud efter, der i al sin lykke dog aldrig kan være sikret imod en eller anden tilfældighed, eller hvis det undgås, at tilfældigheden viser sig, må man dog hver gang sige: Det var en lykke, thi muligt er det bestandigt. Først i det absolut tjenende forhold til ideen er tilfældigheden absolut gjort umulig.

Tiden har gjort sin ret gældende; der er noget, som er forbigangent; men da vil igen en erindringens idealitet kaste en højeste belysning over hele præstationen, et inkarnat, som end ikke var i hin den første ungdommeligheds dage. Kun i erindringen er der absolut ro, og derfor just det eviges stille brand, dets uforkrænkelige gløden. Og beroliget er hun i sin væsentlige genialitets evighed; hun vil ikke barnagtigt eller vemodigt længes efter det svundnes blussen, dertil er hun netop i meta-